

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíkové v právní věci žalobkyně: **České dráhy, a. s.**, se sídlem nábreží L. Svobody 1222, Praha 1, zastoupena Mgr. Martinem Kramářem, LL. M., advokátem se sídlem Křižovnické náměstí 193/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2023, č. j. 16 Af 31/2021-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 5. 2021, č. j. MF-5510/2017/1203-8 (dále též „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a byl potvrzen platební výměr č. 5/2016 (dále též „platební výměr“) Úřadu Regionální rady regionu soudružnosti Severozápad („dále též „poskytovatel dotace“) ze dne 30. 5. 2016, č. j. RRSZ 6607/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobkyni uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 95 200 000 Kč. Žalobkyně, jakožto příjemce dotace, uzavřela s poskytovatelem dotace dne 26. 5. 2010 smlouvu o poskytnutí dotace z jeho rozpočtových prostředků č. cz.1.09/3. 2. 00/25.00599 (dále též „smlouva o poskytnutí dotace“) na realizaci projektu „*Moderní železniční vozidla pro Ústecký kraj*“ (dále též „projekt“). Podle čl. V smlouvy o poskytnutí dotace měla být dotace poskytnuta při splnění všech podmínek smlouvy a jejích příloh ve výši 40 % celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše však 384 748 000 Kč.

[2] Auditní orgán Ministerstva financí provedl u žalobkyně v souvislosti s žádostí o platbu č. 1 kontrolu projektu, přičemž dospěl k závěru, že se žalobkyně jako zadavatel veřejné zakázky „*Dodávka 15 ks třívozových elektrických jednotek*“ dopustila porušení § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném v době zahájení zadávacího řízení (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Pochybení spočívalo v uzavření dodatku č. 1 ze dne 12. 6. 2012 ke kupní smlouvě uzavřené dne 15. 2. 2011, č. 15/EMU240/60049845/2011 (dále jen „kupní smlouva“), s vybraným uchazečem ŠKODA VAGONKA a. s. Uzavřením dodatku č. 1 došlo ke změně zadávacích podmínek pro uplatnění smluvní pokuty za prodlení s dodávkou a ke změně ekonomické rovnováhy ve prospěch vybraného uchazeče. Provedenou změnu považoval auditorský tým za podstatnou a nepřijatelnou. Totožné pochybení bylo shledáno při další kontrole v souvislosti s žádostí o platbu č. 2. Za uvedené porušení rozpočtové kázně byla žalobkyni uložena finanční oprava ve výši 25 % z částky ve výši 952 000 000 Kč (již schválena a proplacena částka), tj. z částky 238 000 000 Kč, a to dle § 22 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění účinném v době porušení rozpočtové kázně (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). Dle poměru financování byl odvod stanoven ve výši 40 % z částky 238 000 000 Kč (tedy 95 200 000 Kč).

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, ve které zejména zpochybnila, že by se dopustila porušení rozpočtové kázně v souvislosti s uzavřením dodatku č. 1. Primárně nesouhlasila s tím, že by uzavření dodatku č. 1 ke kupní smlouvě týkající se dodávky 15 kusů třívozových elektrických jednotek od dodavatele ŠKODA VAGONKA a. s., představovalo podstatnou změnu smlouvy, resp. že by vytýkané pochybení mohlo mít povahu nesrovnalosti, porušení rozpočtové kázně či jiného porušení podmínek poskytnutí dotace dle smlouvy o poskytnutí dotace. Smluvní pokuta byla zavedena za účelem kompenzace škody vzniklé příjemci – jedná se paušalizovanou kompenzaci škod, nikoli o výnos či zisk na straně příjemce. Namítla rovněž nepřiměřenost uloženého odvodu.

[4] Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Napadené rozhodnutí nepovažoval za nepřezkoumatelné. Ztotožnil se tak se závěrem žalovaného a správce daně, že žalobkyně porušila § 6 zákona o veřejných zakázkách, v němž je zakotvena zásada rovného zacházení a zákazu diskriminace, tím, že uzavřela dodatek č. 1 ke kupní smlouvě, čímž umožnila podstatnou změnu práv a povinností z této smlouvy. Porušení zákona o veřejných zakázkách pak vede též k naplnění pojmu porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o malých rozpočtových pravidlech“). Uvedl, že podstatou pochybení, které daňové orgány žalobkyni vytkly, je změna původního zadání veřejné zakázky, což dodavateli umožnilo po dobu prodlení nasadit jednotky do zkušebního provozu, aniž by mu vznikla původní povinnost k úhradě smluvní pokuty za prodlení s dodávkou. Neměl pochybnost o tom, že daný postup představoval porušení zákona o veřejných zakázkách, které mohlo ovlivnit výsledek zadávacího řízení, tj. nejen možné zapojení dalších uchazečů, ale též i výši výsledné ceny dodávky. Skutečnosti, že přijetím dodatku č. 1 nedošlo k navýšení kupní ceny a zároveň žalobkyně naplnila účel dotace, nepovažoval z pohledu možného ovlivnění veřejné zakázky za podstatné. Ve prospěch

pokračování

závěru, že došlo k podstatné změně smlouvy, soud zejména zdůraznil, že potenciální zájemci o veřejnou zakázku nemohli s takovouto změnou dopředu počítat, což mohlo ovlivnit jejich rozhodování. Postavení vybraného uchazeče po uzavření dodatku č. 1 bylo jednoznačně výhodnější ve srovnání s tím, jak bylo původně nastaveno v zadávací dokumentaci. Úvahu, dle níž smluvní pokuta není příjmem, který by měl být odečten od způsobilých výdajů projektu, považoval za zcela mimoběžnou.

[5] Krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku zpochybňující přiměřenost uloženého odvodu. Daňové orgány při stanovení výše odvodu vycházely z rozhodnutí Komise č. C(2013) 9527 (dále též „rozhodnutí Komise“), v čemž nespátroval pochybení. Správce daně sice mohl provést úvahu o výši odvodu nezávisle na rozhodnutí Komise, avšak nic mu nebránilo sazebník v nynějším případě využít, neboť finanční dopad pochybení není možné v posuzované věci přesně (nezávisle) vyčíslit. Použití předem stanoveného sazebníku finančních oprav totiž považoval za rozumnou kombinaci požadavku právní jistoty na straně jedné a zásady proporcionality na straně druhé. Dodal, že odvod ve výši 25 % nikterak neevokuje dojem zjevné nepřiměřenosti. Zdůraznil, že porušení rozpočtové kázně, kterého se žalobkyně dopustila, je poměrně závažné, neboť podstatně změnilo podmínky původního zadávacího řízení. Nepovažoval za rozhodné, jak se k dané situaci staví Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, neboť ten veškeré okolnosti zvažuje pro účely stanovení výše pokuty (správní trestání). Odvod za porušení rozpočtové kázně naproti tomu plní funkci reparační. V případě stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně pak striktně vzato nedochází ke zvažování „polehčujících“ a „přitěžujících“ okolností, ale k hodnocení závažnosti vytýkaného pochybení jako takového. Uzavřel, že bylo na žalobkyni, jaké podmínky pro zadávací řízení nastavila, a musí proto nést i důsledky svého postupu. Důsledkem provedené změny byl režim dodání jednotek výrazným způsobem odlišný od toho, který byl s vybraným dodavatelem sjednán ve smlouvě uzavřené v souladu se zadávacími podmínkami.

III.

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti zpochybnila, že by uzavřením dodatku č. 1 ke kupní smlouvě vznikla nesrovnalost, došlo k porušení rozpočtové kázně či jinému porušení podmínek poskytnutí dotace. Považovala za zřejmé, že finanční prostředky obdržené na základě smlouvy o poskytnutí dotace byly použity v souladu se zákonem a smlouvou o poskytnutí dotace. Uzavření dodatku č. 1 se přitom uvedených finančních prostředků nijak netýkalo a nemohlo je ovlivnit. Trvala na tom, že využila dotací získané prostředky v plném rozsahu, přičemž kupní cena vzešla z řádně provedeného zadávacího řízení a nebyla nijak navýšena, ani nebyly nijak změněny její parametry. Předmětné jednotky byly včas nasazeny do provozu. Zdůraznila, že uzavření dodatku č. 1 nemohlo ani hypoteticky vést ke ztrátě v rozpočtu Evropské unie či ČR vzhledem k tomu, že smluvní pokuta není příjmem projektu, který by měl být odečten od způsobilých výdajů projektu. Vzhledem k uvedenému nebylo na místě přistupovat ke krácení dotace. Krajský soud se s uvedenou námitkou nedostatečně vypořádal, jelikož svůj závěr založil na hypotetickém dopadu na okruh uchazečů. Nezohlednil, že došlo k naplnění účelu dotace.

[7] Dále stěžovatelka brojila proti závěru o přiměřenosti uloženého odvodu ve výši 25 % z celkových způsobilých výdajů dle poměru financování dotace. Krajský soud nenapravit pochybení daňových orgánů, které neprovedly test proporcionality, nezabývaly se závažností vytýkaného porušení, jeho dopady na naplnění účelu dotace ani nezohlednily žádnou ze skutečností snižujících závažnost vytýkaného porušení. Dále uvedla, že paušální sazby oprav stanovené v sazebníku rozhodnutí Komise nejsou pro daňové orgány závazné a tyto je neměly v předmětné věci aplikovat, natož jim dávat přednost před zákonem a rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Rozhodnutí Komise dopadá pouze na útvary komise EU u projektů financovaných EU. Daňové orgány podle stěžovatelky pochybily hlavně tím, že sazbu 25 % aplikovaly zcela mechanicky, jako by se jednalo o závazný právní předpis bez možnosti diskrece, a tento svůj postup přezkoumatelně nezdůvodnily. Krajský soud namísto toho, aby uvedené pochybení zkorigoval, jej aproboval. Postup daňových orgánů i krajského soudu je dle stěžovatelky v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí SDEU a Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka uznává, že rozhodnutí Komise pro vytýkanou nesrovnalost stanoví jednotnou sazbu opravy ve výši 25 % a o možnosti zohlednit závažnost nehovoří, není jí však zřejmé, z jakého důvodu je tato jednotná sazba zvolena, a proč v jiných případech je diskrece připuštěna. Poukázala na stanovisko generálního advokáta Athanasia Rantose a rozhodnutí SDEU o předběžné otázce ze dne 8. 6. 2023, sp. zn. C-545/21, dle kterých použití rozhodnutí Komise nezabývá daňové orgány povinností se důsledně zabývat okolnostmi daného případu, posoudit závažnost zjištěné nesrovnalosti a související skutečnosti. Správní orgány ani krajský soud při stanovení výše odvodu nezohlednily konkrétní okolnosti případu a nerespektovaly princip, že odvod musí být proporcionální závažnosti porušení. Rovněž nevzaly v úvahu ani skutečnosti zmírňující závažnost porušení, na které stěžovatelka poukazovala.

IV.

[8] V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přešla ke dni 1. 1. 2022 působnost žalovaného Ministerstva financí na Odvolací finanční ředitelství. Následně dne 20. 6. 2023 nabyl účinnosti zákon č. 151/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, čímž přešla působnost zpět na Ministerstvo financí, jako účastníka řízení, který dokončí řízení o kasační stížnosti.

[9] Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na rozhodnutí o odvolání, spisový materiál, vyjádření Ministerstva financí a napadený rozsudek, s jehož závěry se plně ztotožnilo. K námitce nesprávného závěru o porušení rozpočtové kázně uvedlo, že podstatou pochybení, které daňové orgány stěžovatelce vytkly, je změna původního zadání veřejné zakázky, což dodavateli umožnilo po dobu prodlení nasadit jednotky do zkušebního provozu, aniž by mu vznikla původní povinnost k úhradě smluvní pokuty za prodlení s dodávkou. Takový postup představoval porušení zákona o veřejných zakázkách, které mohlo ovlivnit výsledek zadávacího řízení. Pochybení tedy tkví v porušení pravidel zadávacího řízení následnou změnou podmínek veřejné zakázky. Vznik daného porušení nelze „liberovat“ vnějšími okolnostmi případu, např. skutečností, že výsledná cena nebyla zvýšena, či že byl účel dotace naplněn. Považovalo za lichý argument stěžovatelky

pokračování

stran charakteru smluvní pokuty. Rovněž odmítlo závěr o spekulativnosti krajským soudem aprobovaného závěru o porušení rozpočtové kázně. K porušení rozpočtové kázně došlo porušením podmínek dotace, tím, že došlo k úpravě podmínek daného plnění od zadání, jež bylo poptáváno v rámci dané veřejné zakázky. Stěžovatelka vítězného uchazeče zvýhodnila, když mu umožnila upravit podmínky zakázky. K námitce nepřiměřenosti stanoveného odvodu uvedlo, že je správný a zákonný závěr krajského soudu, že Ministerstvo financí nepochybně, když stanovilo výši odvodu za porušení rozpočtové kázně na základě rozhodnutí Komise. Proporcionalita odvodu je pak dána jak stanovením procentuální sazby, tak výběrem přílehlavé „skutkové podstaty“ dle daného sazebníku, jež zajišťuje rovněž zohlednění podstatné množiny specifických okolností.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se ztotožňuje s argumentací uvedenou ve vyjádření Odvolacího finančního ředitelství a plně na něj odkázal. Uvedl, že požadavek proporcionality uloženého odvodu dodržel, přičemž měl za to, že uložení odvodu ve výši 25 % bylo přiměřené závažnosti pochybení a při stanovení výše odvodu byly zohledněny všechny okolnosti případu.

V.

[11] V následujících podáních stěžovatelka namítala, že správce daně vydal rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty a odvod byl proto uložen opožděně. Dne 4. 4. 2024 obdržel Nejvyšší správní soud podání stěžovatelky, v němž upozornila na prekluzi práva uložit odvod. Na podporu svého tvrzení poukázala na čl. 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále též „nařízení č. 2988/95“). Prekluzivní lhůta pro zahájení řízení o vrácení poskytnuté dotace počíná plynout od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, a činí 4 roky. Promlčení (prekluze) pak nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci (lhůta pro vydání rozhodnutí). Za nesrovnalost ve smyslu čl. 1 odst. 2 Nařízení č. 2988/95 je nutno považovat porušení dotačních podmínek, kterým byl či případně mohl být poškozen rozpočet EU. Za tento okamžik je nutno považovat uzavření dodatku č. 1 ze dne 12. 6. 2012. Uvedené lhůty představují maximální možné doby, ve kterých lze daň stanovit. Měla za to, že i když mohou členské státy stanovovat lhůty odlišné od těch uvedených v Nařízení č. 2988/95, lhůtu upravenou v § 22 odst. 16 zákona o malých rozpočtových pravidlech však nelze považovat za lhůtu stanovenou odlišně od uvedeného nařízení, neboť v něm chybí úprava lhůty pro zahájení řízení. Vždy totiž musí být dodrženo pravidlo, že právo vydat rozhodnutí o vrácení dotace bude prekludováno nejpozději v den, kdy uplyne lhůta rovnající se dvojnásobku lhůty pro zahájení řízení, a to bez ohledu na jakékoli úkony příslušných orgánů, které by jinak tuto lhůtu přerušily. Za dané situace je dle stěžovatelky nutné vycházet z prekluzivních lhůt uvedených v nařízení č. 2988/95, tedy osmileté lhůty. Tyto závěry mají dle stěžovatelky oporu též v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č.j. 4 Afs 52/2023-85. Z uvedeného plyne, že o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně muselo být pravomocně rozhodnuto nejpozději do 12. 6. 2020, což se nestalo. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až dne 18. 5. 2021. V podání ze dne 25. 4. 2024 stěžovatelka setrvala na svých předchozích tvrzeních. Opakovaně akcentovala, že byl krajský soud povinen posoudit možnou prekluzi ve světle nařízení č. 2988/95. V této souvislosti stěžovatelka znovu uvedla, že v nyní projednávaném případě spočívala nesrovnalost v uzavření dodatku č. 1 ke smlouvě. V dalším

podání ze dne 17. 7. 2024 stěžovatelka nesouhlasila se závěrem, že se jedná o tzv. pokračující či opakující nesrovnalost. Dovožovala, že na nyní projednávanou věc nejsou aplikovatelné závěry vyplývající z rozsudku SDEU ve věci C-465/10, *Ministre de l'Intérieur*, neboť v nyní projednávaném případě byl dodavatel vybrán na základě řádně provedeného zadávacího řízení. V tomto ohledu stěžovatelka opětovně odkázala zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 52/2023-85. Pokud by se nyní rozhodující senát zamýšlel odchýlit od závěrů dříve vyslovených, byl by dle stěžovatelky povinen věc předložit rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[12] Žalovaný ve vyjádřeních k podáním stěžovatelky uvedl, že odvod byl ukládán podle bodu 22 rozhodnutí Komise, dle něhož se stanoví odvod v případech, kdy není možné přesně vyčíslit finanční důsledky pochybení. Pochybení spočívalo v porušení ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách, zásady rovného zacházení a transparentnosti, a změnou původní zadávací podmínky. Při zohlednění závažnosti jednání a jeho vlivu na dodržení účelu dotace uložil sazbu opravy v nejnižší možné sazbě. Měl za to, že odvod byl stanoven proporcionálně k závažnosti pochybení a odůvodněn zcela v souladu s právními předpisy. K tvrzení stěžovatelky, že uplynula prekluzivní lhůta pro uložení odvodu a správce daně tak uložil odvod opožděně, žalovaný uvedl, že ve stěžovatelkou odkazovaném rozsudku ze dne 15. 2. 2024, č. j. 4 Afs 52/2023-85, se Nejvyšší správní soud odchýlil od rozhodovací praxe ve skutkově totožných věcech. Žalovaný proto shledal závěry plynoucí z daného rozsudku za překvapivé a popírající předchozí soudní praxi. Navrhl věc postoupit rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti žalovaný dále konstatoval, že vnitrostátní právní úprava je komplexní a plně odpovídá dispozici upravené čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95, který členským státům výslovně ponechává možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odst. 1 nebo v odst. 2 nařízení. Vnitrostátní právní úprava sice nestanovuje jednotlivé lhůty pro zahájení řízení a pro vydání rozhodnutí, ale stanovuje jednu absolutní lhůtu pro vydání rozhodnutí o vrácení poskytnutých finančních prostředků nebo jejich částí. Jedná se tedy o zákonnou vnitrostátní objektivní prekluzivní lhůtu, tj. v souladu s čl. 3 odst. 1 pododstavec čtvrtý nařízení č. 2988/95. Pokud národní zákonodárce využil oprávnění dané nařízením a stanovil delší lhůtu u jedné či více dotčených prekluzivních lhůt, je dle žalovaného nutné primárně aplikovat delší lhůty podle národní úpravy. Lhůta pro zahájení řízení je *implicitně* obsažena v prekluzivní lhůtě pro rozhodnutí o odvodu. Vyjádřil se rovněž k okamžiku vzniku nesrovnalosti, resp. počátku běhu prekluzivních lhůt. Žalovaný v tomto ohledu nesouhlasil se závěrem, že počátek běhu prekluzivních lhůt podle unijní úpravy je nutno vztahovat již k okamžiku vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace, resp. uzavření smlouvy o poskytnutí dotace či dodatku k ní, a uvedl, že ke vzniku nesrovnalosti může dojít nejdříve ve chvíli proplacení dotace příjemci dotace. Rovněž uvedl, že je nutné zkoumat, kdy došlo k dokončení jednání, které se kvalifikuje jako nesrovnalost pokračující, resp. opakovaná. Měl za to, že promlčecí, resp. prekluzivní, lhůta pro zpětné vymáhání dotace neoprávněně vyplacené příjemci počíná běžet až dnem, kdy došlo k zániku nesrovnalosti, tj. dnem, kdy bylo dovršeno plnění smlouvy. Odkázal přitom na judikaturu SDEU (rozhodnutí ve věci *Ministre de l'Intérieur* aj.). Měl za to, že unijní právo nebrání tomu, aby lhůta pro rozhodnutí ve věci byla na národní úrovni stanovena jinak než jako dvojnásobek na národní úrovni stanovené lhůty pro zahájení řízení. Vzhledem k uvedenému navrhl též položení předběžné otázky SDEU. Byl přesvědčen, že v projednávané věci k prekluzi práva na uložení odvodu nedošlo. Prekluzivní lhůta pro zpětné vymáhání dotace neoprávněně vyplacené příjemci i ve světle uvedeného rozsudku běžet až dnem, kdy došlo

pokračování

k zániku nesrovnalosti, tj. dnem, kdy bylo dovršeno plnění smlouvy o protiprávně zadané zakázce. Kupní cena (resp. poslední část kupní ceny) byla uhrazena dne 27. 12. 2013. K této úhradě došlo na základě faktury č. PFT/10130769 ze dne 13. 12. 2013. Nesouhlasil s tvrzením stěžovatelky, že se jedná o nesrovnalost jednorázového charakteru.

[13] Nejvyšší správní soud stěžovatelce i žalovanému zaslal na vědomí usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024-52, o přeložení předběžné otázky SDEU ve věci aplikace Nařízení č. 2988/95. Stěžovatelka v reakci na danou informaci sdělila, že trvá na tom, že ve zde řešené věci mají být aplikovány prekluzivní lhůty podle Nařízení č. 2988/95, a že všechny klíčové otázky již v minulosti byly vyřešeny v judikatuře SDEU i Nejvyššího správního soudu. Měla za to, že pokud by Nejvyšší správní soud měl v úmyslu vyčkat do rozhodnutí o předběžné otázce, bylo by na místě, aby soud položil SDEU totožné předběžné otázky i v tomto řízení, a to pro účely spojeného řízení.

VI.

[14] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 10. 2024, č. j. 7 Afs 32/2023-184, přerušil řízení o kasační stížnosti do doby, než SDEU rozhodne o předběžných otázkách. Desátý senát Nejvyššího správního soudu totiž usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024-52, řízení ve skutkově obdobné věci přerušil a položil Soudnímu dvoru EU k rozhodnutí předběžné otázky týkající se aplikace nařízení č. 2988/95, resp. délky prekluzivních lhůt.

[15] První senát SDEU rozhodl o předložených předběžných otázkách rozsudkem ze dne 27. 11. 2025, ve věci C-539/24, *Mikroregion Porta Bohemica*, čímž odpadl důvod pro přerušování řízení o kasační stížnosti. Usnesením ze dne 26. 2. 2026, č. j. 7 Afs 32/2023-192, Nejvyšší správní soud vyslovil, že se v řízení pokračuje, a vyzval žalovaného k podání případného vyjádření k dopadům závěrů rozsudku SDEU na nyní posuzovanou věc. Stěžovatelka se k závěrům rozsudku vyjádřila již dne 20. 2. 2026.

[16] Stěžovatelka ve svém vyjádření setrvala na dosavadních tvrzeních, že odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 25 % z částky poskytnuté dotace jí byl stanoven po uplynutí prekluzivní lhůty, k čemuž měl krajský soud při rozhodování o žalobě přihlédnout. Rozhodnutí SDEU o předběžné otázce závěry o aplikaci prekluzivní lhůty dle nařízení č. 2988/95 potvrdilo. Nejvyšší správní soud je povinen k této skutečnosti přihlédnout z úřední povinnosti. Prekluzivní lhůta přitom začíná běžet ode dne, kdy k nesrovnalosti došlo, nebo v případě opakované nebo pokračující nesrovnalosti ode dne, kdy tato nesrovnalost skončila. Za porušení rozpočtové kázně daňové orgány označily uzavření dodatku č. 1 ze dne 12. 6. 2012, dnem rozhodným pro počátek běhu prekluzivní lhůty je pak právě tento den. O odvodu mělo být rozhodnuto nejpozději dne 12. 6. 2020. Vzhledem k nejednotnosti judikatury Nejvyššího správního soudu dodala, že pokud by se Nejvyšší správní soud rozhodl odchýlit od závěrů uvedených v rozsudku č. j. 4 Afs 81/2022-43 (který určil počátek běhu lhůty shodně se stěžovatelkou), tak, jak to učinil v rozsudku č. j. 3 Afs 248/2023-135, je na místě postoupit věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k rozhodnutí. Současně byla toho názoru, že bez ohledu na to, zda nebo kolikrát dojde k přerušování lhůty, prekluze nastane nejpozději ve chvíli, kdy uplyne doba odpovídající dvojnásobku základní promlčecí lhůty, tedy osm let.

[17] Stejně tak žalovaný ve svém vyjádření setrval na dosavadním tvrzení o pokračující/opakující se nesrovnalosti v kontextu rozsudku SDEU ve věci *Ministre de l'Interieur*. V projednávané věci stěžovatelka porušila zásady transparentnosti a rovného zacházení stanovené v § 6 zákona o veřejných zakázkách, čímž porušila čl. XI smlouvy o dotaci. Toto porušení trvalo po celou dobu následného provádění kupní smlouvy, neboť narušení volného pohybu služeb způsobené porušením ustanovení Směrnice Rady 92/50/EHS ze dne 18. 6. 1992, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby (dále též „směrnice č. 92/50“) přetrvává během celé doby provádění smluv uzavřených v rozporu s touto směrnici a porušení nelze následně zhojit. Lhůta pro rozhodnutí o uložení odvodu začala běžet až dnem, kdy nesrovnalost skončila, resp. dovršením plnění, kterým je zaplacení celé kupní ceny. K uhrazení celé kupní ceny došlo dne 27. 12. 2013, osmiletá prekluzivní lhůta tak mohla uběhnout nejdříve dne 28. 12. 2021. Dále uvedl, že bez ohledu na to, že lhůta byla zachována, došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty s ohledem na vydání auditní zprávy, platebního výměru, upomínky nebo výzvy k zaplacení.

VII.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejprve se zabýval námitkou prekluze práva orgánů finanční správy vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně, kterou sice stěžovatelka uplatnila až v řízení o kasační stížnosti, správní soudy jsou však povinny k prekluzi přihlížet z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2024, č. j. 4 Afs 376/2023-67). K věcnému vypořádání ostatních námitek je namístě přistoupit až poté, co kasační soud posoudí otázku, zda odvod za porušení rozpočtové kázně nebyl uložen opožděně, tj. po uplynutí prekluzivní lhůty.

[19] Lhůta k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně je ve vnitrostátní právní úpravě stanovena v § 22 odst. 13 malých rozpočtových pravidel, dle kterého platí, že odvod za porušení rozpočtové kázně lze uložit do 10 let počítaných od 1. 1. roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.

[20] Naproti tomu unijní právní úprava obsahuje lhůtu k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně v nařízení č. 2988/95. Podle čl. 288 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie je nařízení Evropské unie přímo aplikovatelným právním předpisem, který má obecnou působnost, je závazné a přímo použitelné ve všech členských státech, a musí mu tedy ustoupit taková ustanovení vnitrostátního právního předpisu, která jsou s ním v rozporu (srov. rozsudek ze dne 9. 3. 1978, ve věci C-106/77, *Simmenthal*, bod 14).

[21] Podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 platí, že lhůta k zahájení řízení o odvodu, tj. slovy nařízení *promlčecí doba pro zahájení stíhání, činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.*

pokračování

V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování.

Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno (důraz přidán soudem).

[22] Nejvyšší správní soud předepisuje, že ačkoli čl. 3 nařízení č. 2988/95 označuje lhůty jako lhůty promlčecí, ze znění citovaného ustanovení, jakož i z jeho teleologického výkladu vyplývá, že jde o lhůty prekluzivní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 4/2021-66, ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58, a obdobně též stanovisko generálního advokáta Manuela Campos Sánches-Bordony ze dne 8. 9. 2016 ve věci C-584/15, *Glencore Céréales France*). K otázce běhu a délky prekluzivní lhůty podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, v případě vzniku nesrovnalostí, které mohou poškodit zájmy EU, se vyjádřil SDEU v nedávném rozsudku ve věci *Mikroregion Porta Bohemica*.

[23] SDEU dospěl mj. k závěru, že pro posouzení prekluze práva uložit odvod za porušení rozpočtové kázně je nutné vycházet ze lhůt uvedených v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, neboť česká právní úprava nestanovuje lhůtu pro zahájení řízení ve věci uložení odvodu, a proto nelze aplikovat samostatně upravenou desetiletou lhůtu k uložení tohoto odvodu. Čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec nařízení č. 2988/95 je totiž nutno vykládat v tom smyslu, že „členský stát, který nevyužil oprávnění stanovit delší promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání, než je čtyřletá lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, nemůže pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, stanovit absolutní promlčecí lhůtu, která by byla delší než dvojnásobek této čtyřleté lhůty.“ Čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 pak musí být vykládán v tom smyslu, že „brání tomu, aby členský stát stanovil počátek běhu absolutní promlčecí lhůty pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za vzniklou nesrovnalost, na první den kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž k této nesrovnalosti došlo. Tato lhůta začíná podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení v každém případě běžet ode dne, kdy k nesrovnalosti došlo, nebo v případě opakované nebo pokračující nesrovnalosti ode dne, kdy tato nesrovnalost skončila.“ Při absenci vnitrostátní úpravy se proto ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 uplatní osmiletá prekluzivní lhůta jakožto dvojnásobek délky čtyřleté lhůty pro zahájení řízení. S ohledem na podobnost úpravy tohoto institutu lze závěry plynoucí z tohoto rozsudku aplikovat i v nyní projednávané věci týkající se malých rozpočtových pravidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2026, č. j. 3 Afs 10/2024-105).

[24] Rozhodným okamžikem pro začátek běhu lhůty dle nařízení č. 2988/95 je den, kdy došlo k nesrovnalosti, resp. kdy pokračující nebo opakovaná nesrovnalost skončila, a nikoli, jak stanoví česká vnitrostátní úprava, první kalendářní den roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně (bod 32 rozsudku ve věci *Mikroregion Porta Bohemica*).

S ohledem na aplikační přednost nařízení před vnitrostátním právem je tedy třeba počátek běhu prekluzivní lhůty odvíjet od okamžiku, kdy došlo k porušení unijních či vnitrostátních předpisů přispívajících k zajištění řádného řízení projektů financovaných z unijních finančních rozpočtů a kumulativně došlo k ohrožení či poškození rozpočtu (rozsudek SDEU ze dne 6. 10. 2015, ve věci C-59/14, *Ernst Kollmer*, body 24 a 32). Pro závěr o nesrovnalosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 přitom postačí pouhá potencialita poškození unijního rozpočtu, tzn. ke vzniku nesrovnalosti není třeba, aby byly příjemci dotace dotační prostředky vyplaceny, neboť stačí, pokud mu byly přiznány (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 4 Afs 52/2023-85). V tomto ohledu se proto unijní výklad pojmu nesrovnalost odlišuje od výkladu vnitrostátní právní úpravy, dle kterého ke vzniku porušení rozpočtové kázně vyžaduje vedle přiznání i vyplacení dotace (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48).

[25] Při posuzování, zda došlo k prekluzi práva pro uložení odvodu, je nutno předně určit, zda je daná nesrovnalost jednorázová, pokračující či opakovaná. U pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí totiž nezačíná prekluzivní lhůta běžet od okamžiku, kdy k nesrovnalosti došlo, ale až ode dne, k němuž daná nesrovnalost skončila. Nesrovnalost lze označit za pokračující nebo opakovanou ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95, pokud se jí dopustí hospodářský subjekt, jenž těží hospodářské výhody ze souboru podobných operací, kterými se porušuje stejné ustanovení práva Společenství (srov. rozsudek SDEU ze dne 11. 1. 2007, ve věci C-279/05, *Vonk Dairy Products BV*, bod 41). Mezi takovými nesrovnalostmi musí být kromě typové podobnosti také časové pojítko. V tomto ohledu judikatura SDEU požaduje pouze to, aby doba mezi jednotlivými nesrovnalostmi nepřesahovala promlčecí dobu stanovenou v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci, tedy čtyřletý rozestup. Z hlediska prekluzivní lhůty pak tyto operace tvoří jednu a tutéž pokračující nebo opakovanou nesrovnalost. Prekluzivní lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 v druhém pododstavci počíná běžet až ode dne, kdy tato celá nesrovnalost skončila. Jinými slovy, počíná běžet až od uskutečnění poslední operace, která v rámci opakované nebo pokračující nesrovnalosti nastane (rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2015, C-52/14, *Pfeifer & Langen*, body 62–74).

[26] V nyní projednávané věci byla stěžovatelka jakožto příjemce dotace shledána vinnou z porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek při uzavírání smlouvy na akci hrazenou z unijního rozpočtu, které se projevovalo po celou dobu plnění smlouvy, resp. ve formě dvou žádostí o platbu (výplata proběhla ve dvou etapách na základě žádostí) a mohlo ovlivňovat hospodárnost vynakládání prostředků z unijního rozpočtu. Takové porušení představuje podle Nejvyššího správního soudu v projednávané věci právě opakovanou nesrovnalost. Spornou nesrovnalost zde představují stěžovatelkou podané neoprávněné žádosti o platbu (neoprávněné nárokování proplacení výdajů). Takto je toto porušení vymezeno v napadených rozhodnutích správce daně i žalovaného a takové vymezení je v dané věci určující. Žádosti stěžovatelky byly podávány jednotlivě a byt nejsou totožné, jedná se o nesrovnalosti opakované. Jak shora citovaný rozsudek SDEU ve věci *Vonk Dairy Products* v této souvislosti mimo jiné zdůraznil, nemůže být rozhodující, zda se určitá nesrovnalost týká různých operací, neboť jinak by to podnítilo subjekty k hledání možností vyhnout se použití čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95 (bod 42 odkazovaného rozsudku). Ve vztahu k oběma podaným žádostem je nutno zdůraznit, že stěžovatelka v rámci předložených žádostí o platbu nárokovala k proplacení výdaje,

pokračování

kteřé nesplňovaly podmínku způsobilosti výdajů. Jde-li o dílčí žádosti zohledněné v rámci nesrovnalosti, je třeba vyzdvihnout, že mezi jednotlivými (neoprávněnými) žádostmi o platbu existuje natolik úzká provázanost, že je nelze považovat za více nesrovnalostí. Tato provázanost je i s ohledem na závěry správce daně dána jak z hlediska věcného, tak časového. Jinak řečeno je zde naplněna jak podmínka podobnosti těchto „operací“, tak podmínka spočívající v porušení téhož právního ustanovení. Jedná se o žádosti typově podobné. Stěžovatelka se v rámci téhož projektu opakovaně dopouštěla téže nesrovnalosti – žádala o úhradu nezpůsobilých výdajů (k opakovaným nesrovnalostem srov. též rozsudek č. j. 2 Afs 4/2024-58, bod 33).

[27] V projednávané věci pak tedy zůstává sporné, kdy v případě porušení, které má povahu opakované nesrovnalosti, počala běžet prekluzivní lhůta. Jak již Nejvyšší správní soud výše vysvětlil, lhůta pro rozhodnutí o uložení odvodu ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 začala běžet až dnem, kdy *nesrovnalost* skončila. Pojem *nesrovnalost, která skončila*, jenž je uveden v čl. 3 odst. 1 druhém pododstavci nařízení č. 2988/95, musí být proto chápán tak, že odkazuje na den, kdy skončila poslední operace tvořící tutéž opakovanou nesrovnalost (viz rozsudek SDEU ve věci *Pfeifer & Langen*, bod 66). K tomu dojde buď dodáním kupní smlouvou sjednaného zboží nebo úplným zaplacením kupní ceny, a to podle toho, který moment nastane později (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2026, č. j. 3 Afs 10/2024-105, ke stejným závěrům v obdobných věcech dospěl soud také např. v rozsudcích ze dne 15. 4. 2026, č. j. 9 Afs 146/2024-51, ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58, či ze dne 31. 3. 2025, č. j. 2 Afs 7/2025-45). Nesrovnalost se tedy opakuje po celou dobu provádění kupní smlouvy. V takovém případě lhůta pro rozhodnutí o uložení odvodu začala běžet až dnem, kdy nesrovnalost skončila, tedy *dovršením plnění* kupní smlouvy (viz rozsudek SDEU ve věci *Ministre de l'Intérieur*). Z uvedeného se podává, že prekluzivní lhůta počíná běžet až od uskutečnění poslední operace, která v rámci opakované nebo pokračující nesrovnalosti nastane (srov. též rozsudek č. j. 2 Afs 4/2024-58, bod 33). Rozhodující v tomto směru tedy není, zda stěžovatelka žádala o úhradu výdajů *ex post* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2026, č. j. 7 Afs 111/2025-92). Kasační soud v této souvislosti dodává, že s ohledem na vázanost výkladem unijních předpisů ze strany SDEU neobstojí přístup k počítání počátku běhu prekluzivních lhůt, který je obsažen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2026, č. j. 1 Afs 138/2025-78, jenž považuje porušení unijních předpisů při uzavírání smlouvy na dotovanou akci za jednorázovou nesrovnalost a odvíjí počátek běhu prekluzivních lhůt od uzavření smlouvy, resp. dodatku ke smlouvě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58).

[28] Nejvyšší správní soud proto nemohl přisvědčit námitkám stěžovatelky, že se v nyní projednávané věci jedná o nesrovnalost jednorázovou, ukončenou nejpozději uzavřením předmětného dodatku č. 1 ke kupní smlouvě. Tento závěr stěžovatelka dovozuje zejména z rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 4 Afs 52/2023. Ačkoliv nyní rozhodující senát nezpochybňuje závěry plynoucí z rozsudku sp. zn. 4 Afs 52/2023, na nyní projednávanou věc nejsou s ohledem na skutkové odlišnosti přílehlavé. K tomuto závěru ostatně dospěl již dříve třetí senát zdejšího soudu, a to v rozsudku ze dne 10. 4. 2026, č. j. 3 Afs 10/2024-105, ve kterém uvedl, že ve stěžovatelkou odkazovaném rozhodnutí sp. zn. 4 Afs 52/2023 byl za rozhodný den vzniku nesrovnalosti považován „*již den uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, přičemž tuto nesrovnalost měl podle všeho za toliko jednorázovou. Prekluzivní lhůta proto měla*

začít již od tohoto okamžiku. K postihovanému jednání ovšem došlo porušením pravidel transparentnosti veřejným zadavatelem již při procesu losování zájemců za účelem omezení jejich počtu v užším zadávacím řízení (§ 61 zákona o veřejných zakázkách). Šlo tedy o pochybení vzniklé již v průběhu postupu teprve směřujícímu k výběru dodavatele. Tím se odkazovaný případ skutkově liší od nyní projednávané věci, v níž změna zadávacích podmínek nastala až po uzavření smlouvy s vybraným dodavatelem, tj. teprve zpětně.“ K tomu dále dodal, že správní soudy se nikterak nezabývaly otázkou, jak bylo dále s poskytnutou dotací naloženo, a proto nelze dovodit, zda realizace projektu vybraným dodavatelem proběhla a zda by v něm zjištěná nesrovnalost mohla mít pokračující (či opakující se) povahu ve smyslu rozsudku SDEU sp. zn. C-465/10. I z tohoto důvodu nelze závěry z rozsudku sp. zn. 4 Afs 52/2023 bez dalšího aplikovat i na nyní projednávanou věc (obdobně bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2026, č. j. 3 Afs 10/2024-105). Nejedná se proto o odklon od ustálené judikatury, na základě čehož by byl dle § 17 s. ř. s. nyní rozhodující senát povinen předložit věc rozšířenému senátu, a tento přístup nenaplnuje ani znaky porušení práva na zákonného soudce či jiných ústavně zaručených práv stěžovatelky.

[29] Optikou výše uvedených východisek se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, kdy nastal okamžik *dovršení smlouvy* o dodávce zboží, neboť v tento okamžik nesrovnalost skončila. Na základě obsahu spisu Nejvyšší správní soud dovodil, že tímto okamžikem je v nyní projednávaném případě úplné zaplacení kupní ceny, neboť tímto okamžikem bylo plnění kupní smlouvy zcela dovršeno. Současně zanikly veškeré právní i ekonomické účinky spojené s protiprávně nastavenými smluvními podmínkami vyplývajícími z dodatku č. 1, které mohly ovlivňovat hospodárnost vynakládání prostředků z unijního rozpočtu. Z výpisu bankovního účtu vyplývá, že uhrazení celé kupní ceny, tj. k dovršení plnění z kupní smlouvy, došlo dne 27. 12. 2013. Na uvedeném nic nemění, že ke konečnému vyplacení dotace (ukončení neoprávněného čerpání hospodářské výhody) došlo až dne 25. 3. 2014.

[30] Dnem 27. 12. 2013 tak začala běžet prekluzivní lhůta dle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95. Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že k zahájení řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, tj. slovy nařízení č. 2988/95 k zahájení stíhání, došlo zahájením daňového řízení, k čemuž došlo přípisem ze dne 18. 2. 2015, který byl stěžovateli doručen téhož dne. Čtyřletá prekluzivní lhůta k zahájení řízení byla zachována, neboť uplynula až dne 25. 3. 2018, tj. až po zahájení řízení.

[31] Dnem 27. 12. 2013 započala běžet též osmiletá lhůta pro vydání rozhodnutí podle čl. 3 odst. 1 čtvrtého pododstavce nařízení č. 2988/95. Podle ustálené judikatury SDEU se jedná o lhůtu absolutní, která nemůže být žádnými úkony přerušena (potvrzeno i rozsudkem SDEU ve věci *Mikroregion Porta Bohemica*, bod 20). K jejímu dodržení musí být rozhodnutí orgánu finanční správy v právní moci, jelikož vydání nepravomocného rozhodnutí by nutně muselo být v souladu s čl. 3 odst. 1 třetím pododstavcem nařízení č. 2988/95 úkonem, který její běh přeruší a lhůta začne běžet znovu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58). V uvedené lhůtě přitom došlo k vydání pravomocného rozhodnutí. Ze spisu totiž vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 5. 2021 a nabylo právní moci taktéž dne 18. 5. 2021. Osmiletá lhůta ve smyslu č. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 pro vydání rozhodnutí proto byla v nyní projednávané věci zachována, neboť uplynula až dne 27. 12. 2021.

pokračování

[32] Z výše uvedeného je zřejmé, že byla dodržena jak prekluzivní lhůta pro zahájení řízení o uložení odvodu, tak i prekluzivní lhůta k uložení samotného odvodu. S ohledem na tuto skutečnost se Nejvyšší správní soud nezabýval tím, zda došlo k přerušení běhu lhůty, či nikoliv. I kdyby došlo k přerušení lhůty pro zahájení řízení, nic to nemění na skutečnosti, že osmiletá lhůta pro vydání rozhodnutí o uložení odvodu podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 je lhůtou absolutní, která nemůže být žádnými úkony přerušena, což brání tomu, aby promlčení stíhání nesrovnalosti mohlo být donekonečna oddalováno opakovanými úkony způsobujícími přerušení (srov. např. rozsudek SDEU ve věci *Mikroregion Porta Bohemica*, bod 20, a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58).

[33] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že odvod za porušení rozpočtové kázně byl stěžovatelce uložen včas. Soud proto přistoupil k posouzení dalších kasačních námitek.

[34] V prvním okruhu námitek stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že porušila rozpočtovou kázeň. Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

[35] Podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se *zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.*

[36] Podle § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách *zadavatel nesmí umožnit podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy, kterou uzavřel s vybraným uchazečem. Za podstatnou se považuje taková změna, která by za použití v původním zadávacím řízení umožnila účast jiných dodavatelů.* V citovaném ustanovení je promítnuta zásada, že „*zadavatel má povinnost uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku v souladu se zadávacími podmínkami a tyto podmínky není ani následně oprávněn podstatným způsobem měnit*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 As 255/2018-40, a ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019-73). Ustanovení § 82 odst. 7 bylo do zákona vloženo novelou provedenou zákonem č. 55/2012 Sb. a reflektuje výklad pojmu „podstatná změna smlouvy“, provedený SDEU v rozsudku ze dne 19. 6. 2008, C-454/06 (Pressetext). „*Změnu veřejné zakázky během doby trvání lze považovat za podstatnou, pokud by zavedla podmínky, které by umožnily, pokud by se vyskytovaly v původním postupu při zadávání veřejné zakázky, připuštění jiných uchazečů než těch, kteří byli původně připuštěni, nebo pokud by umožnily přijmout jinou nabídku než tu, která byla původně přijata. Změna původní veřejné zakázky může být rovněž považována za podstatnou, pokud značnou měrou zakázku rozšiřuje o služby, které původně nebyly předpokládány... Změna může být rovněž považována za podstatnou, jestliže mění způsobem, který nebyl v podmínkách původní zakázky předpokládán, hospodářskou rovnováhu smlouvy ve prospěch poskytovatele, jemuž byla zakázka zadána*“ (body 35–37 citovaného rozhodnutí).

[37] Na uvedenou rozhodovací praxi SDEU pak kasační soud navázal při posouzení otázky, zda se za podstatnou změnu smlouvy považuje i uzavření dodatku ke smlouvě s vybraným uchazečem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 As 150/2017-58, ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019-73, a ze dne 15. 2. 2021,

č. j. 6 Afs 253/2020-46). Nejvyšší správní soud v této souvislosti dospěl k závěru, že „smluvní ujednání, jímž zadavatel změnil smlouvu na veřejnou zakázku uzavřenou v souladu se zadávací dokumentací s vybraným uchazečem tím způsobem, že po vybraném uchazeči nebude oprávněn požadovat smluvní pokutu nikoliv zanedbatelné výše sjednanou za prodlení s dodáním, představuje podstatnou změnu práv a povinností ze smlouvy, která by mohla za použití v původním zadávacím řízení umožnit účast jiných dodavatelů ve smyslu § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019-73).

[38] Citované závěry přitom lze s ohledem na podobnost uvedených věcí aplikovat i na nyní projednávaný případ. Jak správně dovodily správní orgány, stěžovatelka se dopustila porušení rozpočtové kázně tím, že uzavřela smluvní dodatek č. 1, kterým byla sjednána výluka z uplatnění smluvní pokuty dle čl. XIII. odst. 1 kupní smlouvy. Na základě uvedeného dodatku přitom příjemce dotace jako kupující nemohl vymáhat uhrazení smluvní pokuty za porušení smluvní povinnosti spočívající v prodlení prodávajícího s dodáním jednotek ve smyslu čl. II. a čl. IV. odst. 3 kupní smlouvy. Tím fakticky došlo ke změně hlavního závazku prodávajícího a závazek prodávajícího ujednaný v čl. II a čl. IV. odst. 3 kupní smlouvy, tj. včasné a řádné dodání jednotek, se stal z hlediska příjemce dotace neutvrzeným, což vedlo ke zhoršení právního postavení příjemce dotace jako smluvní strany. Uzavřením smluvního dodatku se zároveň změnila ekonomická rovnováha smlouvy ve prospěch vybraného dodavatele (prodávajícího), která ale nebyla vyvolána nepředvídatelnými a nezaviněnými okolnostmi. Jinými slovy, uzavřením smluvního dodatku stěžovatelka podstatně změnila zadávací podmínky a kupní smlouvu, čímž mohla ovlivnit okruh uchazečů a výběr nejvhodnější nabídky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019-73). Takový postup byl v rozporu se zásadami obsaženými v § 6 zákona o veřejných zakázkách, čímž zároveň došlo k porušení čl. XI. odst. 1 smlouvy o poskytnutí dotace, dle kterého je příjemce dotace povinen při realizaci projektu uskutečňovat zadávání veřejných zakázek v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o veřejných zakázkách. Povinnost dodržovat při zadávání nadlimitní veřejné zakázky zákon o veřejných zakázkách pak vyplývá rovněž z čl. 19 Pokynů pro zadávání zakázek, které jsou přílohou č. 5 Příručky pro žadatele, ve znění platném v době podání žádosti o dotaci v rámci Výzvy č. 11 ze dne 15. 10. 2009. Pokud by stěžovatelka upravené podmínky týkající se nevymáhání smluvní pokuty za prodlení s dodávkou jednotlivé jednotky za dobu, kdy tato jednotka bude zadavatelem provozována ve zkušebním provozu s cestujícími, nastavila již v zadávací dokumentaci, nelze vyloučit, že by se přihlásilo více uchazečů a stávající či noví uchazeči by přišli s výhodnějšími nabídkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 15. 2. 2021, č. j. 6 Afs 253/2020-46).

[39] I podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy stěžovatelka shora popsáním jednáním porušila rozpočtovou kázeň. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit to, že přijetím smluvního dodatku nedošlo k navýšení kupní ceny, resp. že stěžovatelka použila finanční prostředky obdržené z dotace v plném rozsahu k jejímu uhrazení. Potenciální zájemci o veřejnou zakázku totiž nemohli s takovouto změnou smluvních podmínek dopředu počítat, což ve výsledku mohlo ovlivnit jejich rozhodování, zda a s jakou nabídkou se zadávacího řízení zúčastní. Změnu kupní smlouvy provedenou uzavřením smluvního dodatku, jež se týkala povinnosti vybraného uchazeče zaplatit smluvní pokutu, lze označit za nepřipustnou podstatnou změnu smlouvy, neboť podstatným způsobem změnila zadávací

pokračování

podmínky a kupní smlouvu, čímž mohla ovlivnit okruh uchazečů a výběr nejvhodnější nabídky, a byla proto s to narušit hospodářskou soutěž mezi potenciálními dodavateli. Při posuzování jednání zadavatele na úseku zadávání veřejných zakázek se přitom nevyžaduje prokazování faktických dopadů porušení povinností do výsledků zadávacího řízení, neboť postačí pouze potenciální možnost že by dané jednání mohlo omezit konkurenční prostředí mezi dodavateli a tím ovlivnit rovněž celkový výsledek zadávacího řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012-28, a ze dne 28. 6. 2016, č. j. 4 As 61/2016-34). Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že dostatečně neodůvodnil, v čem konkrétně spočíval dopad na výsledek zadávacího řízení, resp. že uvedl, že dopad mohl být pouze hypotetický a namítaná nesrovnalost krajským soudem je pouze spekulativního rázu.

[40] Pokud pak stěžovatelka uváděla, že byl naplněn účel dotace, konstatuje soud, že ani použití dotace k zamýšlenému účelu nevyklučuje uložení postihu za to, že pro dosažení tohoto účelu byl porušen zákon, resp. že došlo k porušení rozpočtové kázně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020, č. j. 7 Afs 453/2018-26, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 10 Afs 196/2018-52 atp.). Např. v posledně uvedeném rozsudku soud uvedl, že: *„Stěžovatel je přesvědčen, že ne každé porušení dotačních podmínek představuje porušení rozpočtové kázně. Podle jeho názoru je třeba zkoumat také závažnost porušení dotačních podmínek. O porušení rozpočtové kázně se podle stěžovatele bude jednat v případě, že takové jednání mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, mělo dopad na realizaci projektu či účelnost vynaložení veřejných prostředků z dotace. NSS konstatuje, že předešlý názor odmítl nedávno rozšířený senát v usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, město Krnov. Podle tohoto rozhodnutí každé porušení dotačních podmínek (které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné) zakládá porušení rozpočtové kázně. O porušení rozpočtové kázně se bude jednat i tehdy, pokud porušení dotačních podmínek nemělo vliv na účel, který je poskytnutím dotace sledován. Opačný výklad by závažným způsobem narušil vnitřní uspořádání poměrů dotačního vztahu. Příjemci dotací by totiž nebyli žádným způsobem motivováni k plnění těch podmínek, které se nevztahují bezprostředně k účelu poskytnutí dotace, a mohli by na jejich plnění zcela rezignovat. Rozšířený senát zdůraznil, že poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami.“*

[41] Kasační soud dále nemohl přisvědčit ani námitce stěžovatelky, dle které smluvní pokuta podle příslušné právní úpravy není příjmem, o který by se měla snížit dotace, a nebyl tedy důvod přistupovat ke krácení dotace. Jak v této souvislosti správně uvedl krajský soud, povaha smluvní pokuty je pro nyní posuzovanou věc zcela bezpředmětná, neboť základ pochybení tkví v porušení pravidel zadávacího řízení následnou změnou podmínek veřejné zakázky. Ani žádné další námitky neměly potenciál vyvolat nezákonnost závěru o porušení rozpočtové kázně stěžovatelkou. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že uzavřením smluvního dodatku stěžovatelka porušila zásadu rovného zacházení obsaženou v § 6 zákona o veřejných zakázkách, když v rozporu s touto zásadou uzavřela smluvní dodatek, kterým změnila ujednání v kupní smlouvě týkající se smluvní pokuty, čímž umožnila podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících z kupní smlouvy. Tímto svým jednáním zároveň porušila i čl. XI odst. 1 smlouvy o poskytnutí dotace a čl. 19 Pokynů pro zadávání zakázek, které jsou přílohou č. 5 Příručky pro žadatele ve znění platném v době podání žádosti o dotaci v rámci Výzvy č. 11 ze dne 15. 10. 2009. Stěžovatelka porušila rovněž

unijní předpisy provedené skrze zákon o veřejných zakázkách, neboť se dopustila jednání, které vede nebo by mohlo vést ke ztrátě v souhrnném rozpočtu Evropské unie, a to započtením neoprávněného výdaje do souhrnného rozpočtu. V podrobnostech odkazuje soud na rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného.

[42] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám brojícím proti výši vyměřeného odvodu. Podle jeho názoru správní orgány náležitě odůvodnily, proč stanovily odvod v předmětné výši, resp. na základě jakých úvah, a krajský soud jejich úvahy v zákonných mezích řádně přezkoumal. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí stran výše odvodu zejména uvedl, že s ohledem na nutnost respektovat základní zásady správy daní použil v rámci správní úvahy o výši uložené sankce za zjištěné pochybení při zadávání nadlimitní veřejné zakázky rozhodnutí Komise, kterým se stanoví a schvalují pokyny ke stanovení finančních oprav, jež má Komise provést u výdajů financovaných Evropskou unií v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro zadávání veřejných zakázek (dále též „pokyny COCOF“) a Externí metodický pokyn č. 74. Na základě nich pak klasifikoval vytýkané pochybení jako podstatnou změnu prvků zakázky se sazbou finanční opravy 25 %, s čímž souhlasil i odvolací orgán a návazně i krajský soud. Jelikož vytýkané pochybení stěžovatelky spočívá v porušení zásad uvedených v § 6 zákona o veřejných zakázkách, tedy v porušení „nepeněžní“ povinnosti, byl odvod správně stanoven podle čl. 22 rozhodnutí Komise procentní sazbou ve výši 25 % celkových výdajů předmětné veřejné zakázky. Tato sazba přitom reflektuje závažnost pochybení při zohlednění možného jiného výsledku zadávacího řízení při zadávacích podmínkách odpovídajících jejich úpravě v dodatku ke kupní smlouvě. Nelze totiž vyloučit, že by jiný dodavatel při upravených zadávacích podmínkách mohl stěžovatelce nabídnout výhodnější cenu, což by mělo dopad na veřejné prostředky, z nichž byla dotace poskytnuta. Nejvyšší správní soud nemá, co by uvedenému hodnocení vytkl. Jelikož pochybení stěžovatelky spočívalo ve změně původních zadávacích podmínek smluvním dodatkem ke kupní smlouvě, jednalo se o porušení „nepeněžní“ povinnosti, na což pamatuje čl. 22 rozhodnutí Komise, jehož přílohou jsou pokyny COCOF. V aplikaci těchto pokynů nespatřuje Nejvyšší správní žádné pochybení. Jejich použití již dříve akceptoval ve své rozhodovací praxi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 Afs 297/2018-29, a podpůrně i rozsudky ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Afs 437/2019-46, a ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 Afs 330/2018-36). Nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatelky, dle kterého byla aplikace uvedených pokynů v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, resp. v rozporu se zákonem. Ostatně přímo v pokynech COCOF je uvedeno, že *„příslušným orgánům v členských státech se doporučuje, aby při opravě nesrovnalostí zjištěných jejich vlastními útvary používaly stejná kritéria a sazby, ledaže by uplatnily normy přísnější.“* Lze dodat, že dotace byla poskytnuta z Regionálního operačního programu NUTS II Severozápad, přičemž stěžovatelka porušila mj. předpis EU (viz výše). I podle názoru Nejvyššího správního soudu aplikace uvedených pokynů přispívá k zajištění jednoty rozhodovací praxe, resp. zajišťuje rozumnou kombinaci požadavku právní jistoty na straně jedné a zásady proporcionality na straně druhé. Podobně jako krajský soud tedy ani Nejvyšší správní soud neshledává v použití uvedených pokynů pochybení.

[43] S krajským soudem lze souhlasit i v navazujících úvahách stran přiměřenosti uložené sankce. Porušení rozpočtové kázně, kterého se stěžovatelka dopustila, je poměrně závažné, neboť podstatně změnilo podmínky původního zadávacího řízení, což zpětně ovlivnilo či

pokračování

alespoň mohlo ovlivnit výsledek zadávacího řízení, a tím i výslednou kupní cenu. Taková změna by totiž při použití již v původním zadávacím řízení mohla umožnit účast dalších dodavatelů. Takové posouzení odpovídá požadavku rozšířeného senátu, který stanovil, že výše odvodu musí být stanovena proporcionálně k závažnosti porušení rozpočtové kázně (usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33). Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74. I podle názoru Nejvyššího správního soudu *„existence sazebníku s pevně určenými hodnotami, včetně snížených sazeb, kombinuje požadavek na legitimní očekávání a shodný postup orgánu veřejné moci ve skutkově totožných či podobných případech, s požadavkem na dodržování principu proportionality“*. Pokyny COCOF tak pomáhají stanovit výši krácení dotace v situaci, kdy nelze přesně vyčíslit finanční dopady jednotlivých pochybení (bod 1.3 pokynů COCOF). Jsou tedy určitou metodickou pomůckou, která zaručuje, že v obdobných případech bude postupováno obdobně a že sazby budou přiměřené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2025, č. j. 2 Afs 214/2024-65). Skutečnost, že pokyny COCOF pro nyní projednávaný typ pochybení stanoví pouze jednu sazbu finanční opravy ve výši 25 %, přitom sama o sobě rozhodně neznamená, že by při stanovení výše sazby pro uvedené pochybení nebyla dostatečně zohledněna závažnost porušení, a ani nezakládá odlišnost od výše citovaného rozsudku ve věci 2 Afs 192/2018-74, jak namítá stěžovatelka. V něm soud mj. uvedl, že *„již samotné uvedení sazby v sazebníku finančních oprav lze považovat za naplňující požadavek nezbytné přiměřenosti mezi porušením určitého pravidla a za něj následující opravou, neboť předmětný sazebník obsahuje velmi přesně a konkrétně uvedený popis případu k nim připadající výši procentní sazby finanční opravy z částky poskytnuté v rámci dotace na veřejnou zakázku“*, a dále dodal, že právě tato poměrně velká kazuističnost jednotlivých případů možného porušení je zárukou přiměřeně individuálního posouzení sazby výše opravy vzhledem ke konkrétnímu jednání příjemce dotace. Nejvyšší správní na rozdíl od stěžovatelky považuje uvedený rozsudek vzhledem ke skutkovým podobnostem za zcela přílehlavý nyní posuzovanému případu.

[44] Zdejší soud nezpochybňuje ani další závěry vyplývající z jeho rozhodovací praxe (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014-46, ze dne 27. 5. 2021, č. j. 8 Afs 130/2019-35, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33). Žádný ze stěžovatelkou označených rozsudků se však nezabývá identickou skutkovou a právní situací, ke které došlo v dané věci. Obecná východiska judikatury Nejvyššího správního soudu přitom respektovaly jak správní orgány, tak i krajský soud. Pakliže stěžovatelka poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 49/2013, konstatuje Nejvyšší správní soud, že v kasační stížnosti citované pasáže uvedený rozsudek neobsahuje. Lze dodat, že stanovení sazby v pokynech COCOF za situace, kdy nelze přesně vyčíslit finanční ztrátu, neznamená rezignaci na posouzení okolností daného porušení ani ignorování principu proportionality (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2021, č. j. 8 Afs 114/2019-52, ve kterém bylo rovněž vycházeno z pokynů COCOF). S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že „polehčující“ okolnosti, na které stěžovatelka poukazuje, plynou z potíží způsobených výběrem dodavatele, který nedokázal včas dostát všem svým smluvním závazkům. Bylo na stěžovatelce, jaké podmínky pro zadávací řízení nastavila, přičemž důsledky z toho plynoucí nese ona. Smluvním dodatkem, který uzavřela, se stěžovatelka v podstatě jen snažila vyhnout negativním důsledkům podmínek, které sama nastolila. Kasační soud se proto ztotožňuje s tvrzením krajského soudu, že argumentace stěžovatelky týkající se „polehčujících“

okolností se v posuzovaném případě míjí s podstatou věci, kterou je následná změna podmínek zadávacího řízení v rozporu se zákonem, neboť tato změna zpětně zvýhodnila vybraného dodavatele oproti ostatním. Odvod přitom nelze považovat ani za sankci trestněprávní povahy. Jeho primárním účelem je navrácení neoprávněně a neúčelně vynaložených veřejných prostředků zpět do veřejných fondů (k tomu srov. rozsudek SDEU ze dne 18. 12. 2014 ve věci C-599/13, *Somalische Vereniging Amsterdam en Omgeving (Somvao) v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2023, č. j. 1 Afs 282/2022-49, a ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46). Stěžovatelka by se zprostila povinnosti odvodu pro porušení rozpočtové kázně pouze za situace, kdy by prokázala, že k porušení rozpočtové kázně došlo v důsledku nepředvídatelných okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 Afs 87/2022-47). K tomu ale v nyní projednávaném případě nedošlo. I další úvahy krajského soudu stran přiměřenosti uložené sankce považuje Nejvyšší správní soud za zcela přiléhavé.

[45] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační námitky jako nedůvodné a kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[46] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2026

David Hipšr
předseda senátu